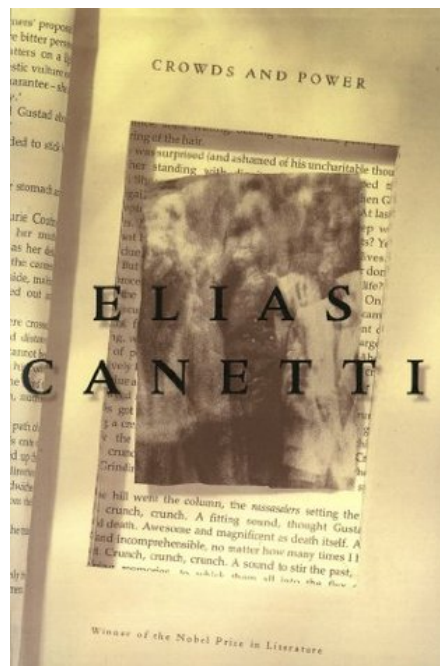

Crowds and Power

Elias Canetti , Carol Stewart (Translator)

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Crowds and Power

Elias Canetti , Carol Stewart (Translator)

Crowds and Power Elias Canetti , Carol Stewart (Translator)

Crowds and Power is a revolutionary work in which Elias Canetti finds a new way of looking at human history and psychology. Breathtaking in its range and erudition, it explores Shiite festivals and the English Civil war, the finger exercises of monkeys and the effects of inflation in Weimar Germany. In this study of the interplay of crowds, Canetti offers one of the most profound and startling portraits of the human condition.

Crowds and Power Details

Date : Published April 1st 1984 by Farrar, Straus and Giroux (Macmillan) (first published 1960)

ISBN : 9780374518202

Author : Elias Canetti , Carol Stewart (Translator)

Format : Paperback 496 pages

Genre : Nonfiction, Philosophy, Psychology, History, Sociology, Politics, Anthropology

 [Download Crowds and Power ...pdf](#)

 [Read Online Crowds and Power ...pdf](#)

Download and Read Free Online Crowds and Power Elias Canetti , Carol Stewart (Translator)

From Reader Review Crowds and Power for online ebook

Abner Rosenweig says

All I hear is praise for this book. It's good but I feel not as good as it should have been. Its rambling, discursive style is somewhat disorienting. There is no introduction and the structure of the book is very loosely held together. There is no logical progression, just a meandering through ideas loosely related to the themes of crowds and power. The book is admirable for its erudition and scope, ranging through history, anthropology, mythology, psychology, politics, biology, and more to give us insight into the human condition. I particularly enjoyed Canetti's discussion of symbols of the crowd, the psychology of teeth and digestion, the hero, and fame. It's certainly worth reading, I only wish Canetti had provided an introduction to give us a clearer sense of what he specifically intended to achieve and why he chose to include and exclude what he did.

Yupa says

Seicento inutili pagine...

Per le sezioni sulla psicologia, Canetti si rifà a Emil Kraepelin, attivo nel XIX secolo. Anche le ampie citazioni di antropologi, per altro spesso assai interessanti, non sembrano delle più recenti.

Pubblicato nel 1960, *Massa e potere* sembra fermo a un secolo prima, se non di più. Non solo per i riferimenti, ma per tutta l'impostazione.

Il suo approccio al sapere è libresco, antiquario, letterario e poco propenso al confronto con l'empiria, con l'accidentata particolarità dell'empiria.

La carenza di rigore concettuale o coraggio speculativo impediscono all'opera di fornire un qualunque spunto fecondo anche nei limiti del suo ambito, quello della *riflessione da scrivania* priva di ambizione scientifica in senso stretto. La quale non è automaticamente condannata alla sterilità (penso ad esempio agli scritti sulla violenza di Wolfgang Sofsky).

Ma in Canetti il risultato è una interminabile sequela di generalizzazioni sull'umano, prive di qualunque base concreta o argomentativa, prive di nessi tra loro.

La sensazione è quella, singolare, di qualcuno che al giorno d'oggi provi a scrivere di fisica o chimica usando i metodi in voga al tempo d'Aristotele.

Alcuni esempi:

La formazione del nazismo secondo Canetti.

Il simbolo del popolo tedesco è la foresta. La foresta è simbolo dell'esercito. Il trattato di Versailles ha tolto alla Germania l'esercito. Il popolo tedesco, privo di esercito, ma sempre in cerca di comando, obbedienza e inquadramento militare (> esercito > foresta) si è così intruppato nel partito nazista.

La formazione del commercio nelle società umane secondo Canetti.

I primati usano le mani per muoversi sugli alberi di ramo in ramo. La mano è fatta per afferrare il ramo e lasciarlo. Nel commercio le merci vengono prese e lasciate, afferrate e consegnate. Ergo, il piacere psicologico del commercio deriva dai tempi in cui i nostri pelosi antenati volteggiavano di ramo in ramo. Di perle simili il libro ne contiene tante. Mi piace qui ricordare il passaggio in cui Canetti afferma che "le gocce d'acqua, nell'uomo, suscitano compassione", ma soprattutto quello in cui, con gran sprezzo del ridicolo, parlando dei 'simboli delle nazioni' ci informa che "l'inglese si vede comandante di nave, lo spagnolo *matador*". Nel paragrafo sull'Italia però non sono nominate pizza o mandolino. Peccato, c'eravamo vicini.

Hadrian says

Interesting view of the behavior of crowds and leaders and how they interact and grow. Uses many anthropological examples, although some links are more tenuous than others. Extremely interesting.

Brett Green says

probably too rooted in a post WWII world view to have more theoretical staying power than something less contemporaneously minded, Canetti's ultimate point - all of his wonderful cited primary source digressions aside (the real highlights of the book, imo) - is that we all need to learn how to think and act for ourselves. crowd behavior as rooted in resentment, political power as rooted in paranoia. misanthropic and entertaining. too anecdotal to be non-fiction. too documented to be fiction. nietzschean, ultimately.

Ryan Louis says

The best insights can sometimes come from meandering pathways. Elias Canetti (a Nobelate in 1981) seems to embody an interdisciplinary fervor in order to uncover patterns related to power and corruption. Armed with a lifetime of reading in anthropology, psychology, political science and rhetoric--and equipped with a life traversing totalitarian governments, two world wars and knowledge of numerous languages--he weaves together stories of ancient and all-but forgotten cultures (to me, at least) in order to draw implications for modern times.

Though confusing at times--though his conclusions often require tremendous leaps of faith--and in spite of the hordes of implicit arguments the reader must tweeze from the haystack, the book is quite profound.

It feels epic because of the multitudinous stories. It feels cumbersome because of the vast logic he employs to outline his theories. He uses many neologisms--constructing, as he goes, a new language with which to view discourses on power.

He is profound. And in my attempts to regard his legacy in contemporary studies, I am surprised to see a near-total absence. Perhaps, to do justice to this erudite (although perhaps eccentrically so) scholar, we should all take him up again.

He says, boldly: "Power has never lacked eulogists, and historians, who are professionally obsessed with it, can explain anything, either by the *times* (disguising their adulation as scholarship), or by *necessity*, which in their hands, can assume any and every shape." When we leave the study of anything to a particular -ian or -ist, we may not be gaining the whole story. And with a subject as incisive and important as power, we must all become intellectual savants...perhaps in the style of Elias Canetti.

BlackOxford says

The Future Belongs to Crowds

An astounding book. It reads like a series of essays by Montaigne but all directed toward the phenomenon of human organisation. Each essay, which might include references as diverse as the anthropology of South American tribes to the history of European warfare, contains some comment which is not only arresting but revelatory of profound insight. Who knew that an apparently sociological treatise could be so creative, so enthralling, so literate? *Crowds and Power* is also something like Dr Johnson's dictionary. It shows Canetti's pet-peeves and prejudices as well as his erudition.

Canetti's world is one composed of human groups rather than words, but his achievement is to describe these groups and their dynamics as had never been done before. His unit of analysis is the crowd, which may arise from something more primitive called a pack, but which takes on uniquely crowd-like characteristics and force. The crowd, depending on its type, of which there are several, has an implicit crowd-mind, not dissimilar perhaps from the hive-mind of bees (or ten-year old girls).

After establishing his basic crowd-typology, Canetti presents page after page of remarkable observations and conclusions about what makes each type behave as it does. Only a few of his crowds could be termed mobs. Most are institutionalised, or 'closed', crowds, the primary issue of which is to prevent them becoming anything like a mob, which is 'open'. Prototypical of an institutionalised crowd is religion. Religions 'domesticate' crowds through precisely controlled ritual. Congregants must be united but not excited enough to press for too rapid expansion nor irritated enough by its demands to provoke departure. Consequently: "Their feeling of unity is dispensed to them in doses and the continuation of the church depends on the rightness of the dosage."

Parliamentary crowds, that is democratically elected Party-affiliated representatives, are an example in a modern form of bloodless warfare. Parliamentary crowds are only possible because the losers in democratic election are not killed or physically harmed. This is the reason, of course, that Trump's threat to prosecute Clinton during the American election campaign was implicitly treasonous. It was a threat not just to Clinton but to the essential conditions of elected government. The very solemnity with which elections are conducted, argues Canetti, derives from the renunciation of death an instrument of decision.

His discussion of National Crowd Symbols is presented almost as an aside but is particularly thought-provoking. Some are obvious once stated: the Sea for England, Barriers Against the Sea in The Netherlands, the Mountains for Switzerland. But one tends to forget that these are far more than clichés. They have an emotional significance that is real (the last night of the Proms comes to mind, as does the role of the Dijkgraaf in the political unity of Holland). Others are less apparent but of very practical historical import. For example, the Marching Forest of the Army in Germany, a symbol of pan-Germanic strength and unity created by Bismarck was fatally disgraced by the Treaty of Versailles. It is Canetti's not uninformed view that "Hitler would never have come to power if the crowd of the army had not been prohibited by Versailles."

Like Dr Johnson, Canetti inserts more than one or two private prejudices into his analyses. Islam, he believes, is inherently a religion of continuous warfare as indicated by selections from the Quran. But similar references in the Christian and Hebrew Bible are not quoted. Christianity is a 'crowd of lament' for a slain god, and thus one in a line that stretches from the Babylonian cult of Tammuz to the various mysticisms of the Australian aborigines. This is an interesting hypothesis which has been articulated elsewhere but with neither discussion nor additional confirming material in *Crowds and Power*.

Canetti's final chapters on the use of power within crowds, to manipulate and lead them, are less satisfactory than his analysis of, as it were, naked crowd dynamics. But even here his insights are at least as provocative and stimulating as most organisational theorists today. His definition of the 'increase crowd' which is crystallised around an associated 'increase pack' is not an irrelevant way to view modern corporate organisations. Given its date of publication (1960), *Crowds and Power* is a rather sophisticated appreciation of organisation compared with the puerile discussions of such topics as 'Authority Structure' and 'Line vs.

Staff' that were common in the mainstream academic discussion of the day.

Crowds and Power is a refreshing look at how human beings act in groups. Refreshing because after almost six decades this inter-disciplinary work has never found a disciplinary home in the social sciences and consequently never has been turned into countless doctoral theses and academic articles. It is a phenomenology not a sociological study. The obvious point of Crowds and Power is to escape from the tacit, largely unexamined presumptions and categories of social scientific thought. It remains therefore suggestive, if not inspirational. But very few social scientists would dare cite it to their colleagues. It breaks the rate, as it were, in both creativity and literacy and so is ignored.

Mayim de Vries says

Canetti is a genius. The chapter on power and violence should be a must read for every aspiring politician (not to mention the ones already in office).

Simon Lavoie says

Masse et puissance m'est d'abord apparue comme une oeuvre d'imagination généreuse mais sans plan, lancée voire gaspillée en généralisations outrancières, en analogies douteuses et superficielles, en classifications inutiles, en tautologies, et en objectifs nobles - mais abandonnés aussitôt que déclarés. Ces impressions demeurent un temps puis disparaissent, presque entièrement. Le propos de Canetti s'échafaude sur des classifications et des métaphores, et sur de nombreuses incursions dans les grands exclus de la raison qui en font l'originalité et la richesse. On trouve ainsi plusieurs paraphrases ou citations in extenso d'observations et journaux cliniques - paranoïa, delirium tremens, schizophrénie, paralysie -, de mythologies totémiques et chamaniques, de portraits des despotes et rois africains, mongoles, indiens, chinois des siècles reculés. Le tout, parvenu à un certain stade (la 350e page environ), prend relief et consistance, et dévoile sa systématité. L'esprit de croissance dont Canetti repérait, déjà, le partage et le culte à l'est comme à l'ouest (parmi des blocs "armés jusqu'aux dents et bientôt jusqu'à la lune"), est illuminé dans ses ressorts intimes et dans ses anciens encastresments rituels (guerriers, chasseurs et funèbres) dont il s'est émancipé pour leur ravir la palme. On dépose *Masse et puissance* avec le sentiment qu'un peu du mystère de notre malédiction est levé.

Et puis la satisfaction d'avoir terminé le livre cède sa place aux interrogations et agacements. Les notions et concepts de la philosophie et anthropologie sont réputés, comme ceux du sens commun, pour leur caractère polysémique, équivoque, et redondant (désignant une même réalité construite par convention : symbole, sens, signification ; culture, société, structure). Canetti ne fait pas exception. Il se peut, pour reprendre un terme de Aron (sa critique de Marx), que le charme et la puissance d'envoûtement de *Masse et puissance* soient en partie l'effet d'un opium intellectuel : celui de concepts dont la force et les vertus explicatives croissent en proportion de la multiplicité, équivocité de leur usage, et du caractère à terme vague et indécidable de leur définition.

La métamorphose dont Canetti nous dit qu'elle est l'objet d'un interdit des plus centraux dans l'organisation sociale (402) est un cas d'espèce.

Puisant son inspiration des mythes totémiques australiens, cette notion consiste, en apparence, en un usage de ceux-ci au sens littéral. Au temps fondateur, les ancêtres revêtaient réellement une forme humaine en alternance avec une forme animale, et au moment de performer leurs rites, les clans totémiques actualisent cette métamorphose ; Canetti allant dans ce contexte jusqu'à dire qu'elle est l'apanage de notre espèce. Les

rites sont une forme stabilisée de passage de forme humaine à animale.

Il suffit de lire une description ethnographique des rites totémiques pour contredire un tel usage.

Métamorphose est ensuite employée dans des directions qui, hors des contextes à religion totémique, semblent irréconciliables et non cohérentes avec ce premier usage (déjà discutable).

Par cette métamorphose sur laquelle les sociétés à religion transcendante et subjectivée placent l'interdiction, Canetti entend "mobilité" ascendante (ou descendante), changement de caste ou d'ordre. Les castes ont un caractère englobant plus que certain. Substantielles, elles ne sont pas extérieures à l'individu, comme aujourd'hui son emploi ou ses occupations. Elles sont sa position dans le tout cosmique, auquel appartiennent un degré de dignité, une essence, des droits et obligations propres. Mobilité, changement de caste, équivaut donc effectivement à métamorphoses, mais ce n'est pas certain. Canetti ne fournit aucune indication à l'effet qu'il y ait ici une identité ou correspondance avec le sens littéral des mythes et religions totémiques (identité fausse et sens littéral discutable), ni qu'il y ait différence et raison d'absorber celle-ci dans le même concept.

Selon l'autre usage qu'il lui réserve, l'enfant se métamorphose en grandissant, en allant d'un apprentissage à l'autre, d'une imitation à l'autre ; ce que nous appelons "développement" - nouvel opium tout usage d'aujourd'hui (en biologie, en psychologie, en anthropologie) qui n'a rien à envier, dans le cas présent, à celui de Canetti.

Ryan says

I read about 1/3 of this during college days, oh so long ago, but in a very scattered manner, jumping from segment to segment. It had a large impact and I've been thinking about it quite a bit lately ... so it's time to go back and give it a more frontal assault.

Finally through this intellectual thicket ... though I cannot claim to have digested it. This is a dense, magisterial work ... vast erudition is on display, yet somehow worn lightly. His concerns are so human that the abstractions take root. I can't begin to summarize; the book is its own footprint ... any outline would have to take in all its detours and, at some point of resolution, would inhabit all the same words. For those contemplating reading, think Roland Barthe, Levi - Strauss, Eliade, Braudel's annales school (or later generation where the focus was more on "mentalities"), and maybe a touch of Propp's Morphology of the Folktale. If you've read Jared Diamond and are longing for something with a more European intellectual bent, a bit more philosophy, a lot more poetry, this is a good bet.

Marina (Sonnenbarke) says

[...]

In libreria trovate questo saggio spesso e volentieri negli scaffali di filosofia. Definizione un po' riduttiva, perché Massa e potere racchiude in sé i più svariati campi del sapere: filosofia sì, ma anche antropologia (molto), sociologia (e in verità io la direi più opera sociologica che filosofica), storia, psicanalisi.

Ecco, psicanalisi. Strenuo oppositore di Freud e della teoria psicanalitica tutta, Canetti si rivela uno dei più fini psicologi nei quali sia dato imbattersi.

È un saggio ponderoso, ma non difficile da leggere. In realtà fa più soggezione che altro.

[...]

Su: <http://sonnenbarke.wordpress.com/2006...>

Sini says

Van Elias Canetti (Nobelprijs 1981) heb ik het nodige gelezen, en vooral "Het Martyrium" vond ik echt geweldig. Maar zijn essayistische hoofdwerk "Massa en Macht" las ik nu pas. Dat had eerder gemogen, want dit was echt een meesterwerk in de buitencategorie. Ik ben volkomen flabbergasted, euforisch en overdonderd. Ja, ik hou van lezen en bejubel veel boeken, maar dit boek is van zo'n zeldzame klasse dat ik mij eigenlijk totaal onmachtig voel om er ook maar iets over te zeggen.

Het is een geniaal en ongelofelijk origineel essay van ruim 600 bladzijden, in twaalf briljante essayistische hoofdstukken waarin elke paragraaf ook weer een parel is van essayistische eigenzinnige schrijfkunst. Canetti schrijft adembenemend over massa's en meutes, en over de vele verschillende vormen (inclusief de biologische oervormen), functies en verlokkingen daarvan. En nog adembenemender schrijft hij over talloos verschillende vormen van macht, en over de biologische oervormen van het bevel. Daarmee reageert hij uiteraard op de angstwekkende massa en macht- fenomenen die we leerden kennen in met name de Tweede Wereldoorlog, maar ook nog erna. En toch vallen de namen Hitler en Stalin maar heel sporadisch. Want Canetti's invalshoek is ongehoord origineel: de zo brandend actuele verschijnselen massa en macht exploreert hij niet door een grondige analyse van de moderne geschiedenis, maar door een even eigenzinnige als meeslepende exploratie van tientallen mythen uit alle windstreken, van tientallen antropologische teksten over natuurvolkeren of vergeten exotische vorsten, en dat dan gecombineerd met uiterst minutieuze en originele bespreking van teksten van en over schizofrenen, paralytici, lijders aan paranoia en meer. Waarmee hij zijn overtuiging demonstreert dat juist de pre-logische wereld der mythen ons veel te zeggen heeft, zeker over massa en macht. En dat juist de grotesk uitvergroete waanbeelden van geesteszieken ons veel kunnen leren over de pre-logische aspecten van onze waanzinnige wereld. Hij doet dat alles niet op de logisch-systematische wijze van de wetenschapper: zijn bronnengebruik getuigt weliswaar van een overdonderende eruditie, maar zijn interpretatie van die bronnen is steeds enorm persoonlijk, en zijn conclusies zijn in mijn beleving vaak niet met heel veel logische argumenten onderbouwd. Maar die conclusies zijn wel enorm pregnant geformuleerd, en wel enorm overtuigend als verhaal of als literair beeld. Volgens mij kun je niet volhouden dat Canetti in "Massa en Macht" de fenomenen "massa" en "macht" op wetenschappelijke wijze heeft geanalyseerd en ontleed. Maar hij geeft wel enorm pregnante invalshoeken op die beide fenomenen, die je nergens anders vindt. En hij maakt daarmee ervaringsintensiteiten voelbaar of zichtbaar die je in een conventionele wetenschappelijke of beschouwelijke tekst niet zult zien.

De eerste zinnen van het boek luiden bijvoorbeeld: "Voor niets is de mens meer beducht dan voor aanraking door iets onbekends. [...] Overal gaat de mens de aanraking door een vreemd element uit de weg. 's Nachts, of ook gewoon in het donker, kan de schrik om een onverwachte aanraking in paniek ontaarden. Zelfs de kleren waarborgen niet genoeg veiligheid; hoe gemakkelijk zijn ze niet te verscheuren, hoe gemakkelijk is het niet om tot het naakte, weerloze vlees van de aangevallene door te dringen. Alle afstanden die de mensen om zich heen geschapen hebben, zijn door deze aanrakingsvrees ingegeven. Men sluit zich in huizen op waarin niemand mag binnenkomen; slechts daarin voelt men zich ten dele veilig. De angst voor de inbreker geldt niet alleen zijn roofzuchtige bedoelingen, ze is ook een vrees voor zijn plotselinge, onverwachte greep uit het donker. De hand, tot klauw gevormd, wordt als symbool voor deze angst altijd weer gebruikt. Relevant is in dit opzicht de dubbele betekenis van het Duitse woord angreifen. Zowel de onschuldige aanraking als de gevaarlijke aanval ligt erin besloten, en iets van het laatste klinkt in het eerste altijd door". Geweldige zinnen, naar mijn smaak. Ze verklaren niets: nergens staat immers waarom de mens de aanraking door het onbekende vreest of zou moeten vrezen. Maar deze zinnen maken door de kracht van hun formulering wel de irrationele intensiteit van deze oerangst fraai voelbaar. Vind ik. Met soortgelijke, even essayistische als eigenzinnig-indringende zinnen, maakt Canetti snel daarna al even voelbaar dat het noodzakelijk is om je te verschansen achter muren om deze angstwekkende aanraking door het onbekende te voorkomen. Maar ook dat die muren vervolgens weer enorm beklemmend zijn, omdat ze leiden tot isolatie en onverbondenheid. En dat, suggereert Canetti met nog meer van die denderend suggestieve Canetti-zinnen, verklaart de verlokking van de massa: in de massa vormen mensen samen één lichaam, zijn alle isolerende

barrières opgeheven, en is ook de panische aanrakingsvrees overwonnen. Ziedaar de verlokking van de massa. Die Canetti vervolgens met allerlei voorbeelden uit mythen en antropologische bronnen nog weer extra vorm en inhoud geeft, op meeslepender wijze.

Op vergelijkbare, maar naar mijn smaak nog meeslepender wijze geeft Canetti vorm en inhoud aan het begrip "macht". Het is voor mij uiteraard onmogelijk om alle facetten van Canetti's machtsbegrip hier toe te lichten, te meer omdat ik zijn boek nog wel een paar keer zal moeten lezen om alle rijkdom van dit begrip te doorgronden. Maar echt exceptioneel imponerend vond ik het hoofdstuk "De overlevende", waarin Canetti ons via diverse mythische, exotische en historische verhalen confronteert met een genadeloze hypothese: leiders willen overleven, en putten hun kracht uit de duizenden of zelfs miljoenen die sterven. Niet alleen vijanden, maar ook vrienden of mensen uit het eigen volk. En in latere hoofdstukken maakt hij helaas maar al te aannemelijk dat paranoia en grootheidswaanzin structurele componenten zijn van elk leiderschap. Van Hitler, maar ook van Dzjengis Khan, vele koningen of aanvoerders van exotische volkeren, en vele grote leiders in oude mythen. Maar ook, in meer gedomesticeerde vorm, van diverse veel beschaafde leiders nu. De minder beschaafde leiders hebben nu veel meer mogelijkheden om daadwerkelijk miljoenen te vermoorden en als enige te overleven. Of, in Canetti's hamerende woorden: "Dzjengis Khan! Timoer Lenk! Hitler! - aan onze mogelijkheden afgemeten erbarmelijke beginnelingen en sukkels!" De meer beschaafde leiders zullen weliswaar geen hele dodenakkers op hun geweten willen hebben, maar zullen ook de nodige destructie teweeg brengen, zij het in gedomesticeerde vorm. Want er is geen leiderschap denkbaar zonder bevel. En in elk bevel, ook in zijn meest gedomesticeerde en milde vorm, is volgens Canetti nog de oervorm en biologische grond voelbaar waaruit het bevel ontstond: de schreeuw van het roofdier die hele massa's in paniek deed vluchten. Elk bevel is bovendien als een pijl, die een angel nalaat in degene die het bevel heeft moeten opvolgen: een "kristal van rancune" dat als een soort vreemd lichaam in het eigen innerlijk voortleeft en doorettert. Elk kind heeft meerdere bevelen moeten opvolgen, elke ondergeschikte heeft tientallen van zulke angels moeten oppotten in zijn lichaam. En er is maar één manier om verlichting te vinden: anderen bevelen zoals je zelf ooit bent bevolen, zodat je de eigen pijnlijke angels en kristallen van rancune in een ander overplant.

Dit is nog maar een flintertje van wat Canetti ons vertelt over macht en bevel, en ik kan geen recht doen aan zijn rijke en uit vele bronnen puttende essayistiek. Maar ik hoop dat ik althans iets over weet te brengen van zijn werkelijk genadeloze boodschap. Want hij is ten eerste knokenhard over de gevaren van machthebbers, die hij vermoedelijk ook vermoed in democratisch gekozen machthebbers. En hij is snijdend meedogenloos over de paranoïde of rancuneuze of schizofrene kantjes van iedereen die anderen beveelt, hoe beleefd soms ook. Maar bovendien laat hij in spaarzame korte bijzinnen duidelijk merken dat iedereen te maken heeft met macht, zowel door bevelen uit te oefenen als bevelen te ondergaan. Ik heb dus angels in mij door bevelen van anderen, anderen hebben angels in zich door bevelen van mij. Ik heb door bijvoorbeeld kritische vragen te stellen of in discussies net wat behendiger te zijn kristallen van rancune in anderen achter gelaten. Anderen hebben dat bij mij gedaan door soms net wat rapper of slimmer te zijn dan ik, en daarvoor stel ik mij dan schadeloos door later een keer rapper te zijn dan zij of door mij af te reageren op mijn vrouw of mijn vrienden. Ja, het is vreselijk maar het is waar: ook ik pot angels op, ook ik ontlast mij daarvan ten koste van anderen. Canetti is genadeloos over machthebbers, en radicaal ontnuchterend over hun soms volkomen destructieve en paranoïde overlevingsdrift. Maar hij is ook genadeloos over u en mij. En dat is misschien nog wel confronterender.

Behalve genadeloos is Canetti echter ook appellerend. Hij sluit "Massa en Macht" af met de woorden: "Wie de macht wil aanvatten, moet het bevel onder ogen zien en de middelen vinden om het van zijn angel te beroven". En daarvoor schreef hij: "Van welke kant men het ook bekijkt, het bevel in de compacte, afgeronde vorm die het na een lange geschiedenis tegenwoordig heeft, is het gevaarlijkste afzonderlijke element in de samenleving van de mensen geworden. Men moet de moed hebben zich ertegen te verzetten en zijn heerschappij aan het wankelen te brengen. Er moeten middelen en wegen worden gevonden om het grootste deel van de mens ervoor te vrijwaren. Men mag het niet toestaan meer dan de huid te schrammen. Zijn angels moeten tot pluisjes worden die men met een lichte beweging wegstrikt". Opzweepende en

inspirerende woorden, vind ik. Tegelijk echter wel zeer moeilijk op te volgen, want er is -zo suggereert ook Canetti- nauwelijks interactie mogelijk zonder elementen van macht en bevel. Bovendien werkt hij in "Massa en macht" niet expliciet uit wat die middelen en wegen zijn om zich voor het bevel te vrijwaren.

En toch bevat dit magnifieke boek volgens mij belangrijke en inspirerende suggesties om ons te wapenen tegen de macht van het bevel. Niet voor niets gaat het boek na de laatst geciteerde woorden verder met een nieuw hoofdstuk getiteld "De metamorfose" (die Verwandlung). In dat hoofdstuk (maar ook in eerdere en latere) liet Canetti al doorschemeren dat metamorfose en gedaanteverandering het tegendeel zijn van wat een machthebber beoogt. Immers, de machthebber wil eeuwig en onveranderlijk aan zichzelf gelijk zijn in een wereld die gefixeerd is omdat hij aan de machthebber gehoorzaamt, terwijl metamorfoses horen bij een fluïde wereld waarin alles voortdurend verandert. Bovendien, in o.a. de door Canetti prachtig geparafraseerde Bosjesmannen- mythes betekent metamorfose ook vergaande identificatie: de Bosjesman voelt het naderen van springbokken omdat hij als het ware het gras aan zijn voeten voelt dat de mijlen verderop rondlopende springbok aan zijn poten voelt, en dat betekent dat de Bosjesman zich zo sterk in springbokken verplaatst dat hij ZELF een springbok WORDT. Wat voor de Bosjesman geen fantasie is, maar realiteit: als het al "verbeeldingskracht" is, dan gaat het om verbeeldingskracht die ingrijpt in de fysieke werkelijkheid. Dat soort identificatie, waarbij het ik door totale inleving daadwerkelijk in de ander metamorfoseert, is de machthebber uiteraard een gruwel. En het is het tegendeel van het bevel waarin ik de ander tot iets dwing of iets opleg. In zijn latere, prachtige essay "Das Beruf des Dichters" (in de prachtbundel: "Das Gewissen der Worte") omschreef Canetti de dichter dan ook als hoeder van "Verwandlungen": juist dichters en schrijvers kunnen, volgens Canetti, door de kracht van hun verbeeldingskracht en inlevingsvermogen, erin slagen om de metamorfose op zijn minst te benaderen. Zij zijn niet, zoals de bevelende machthebber, star aan zichzelf gelijk, maar verplaatsen zich bijvoorbeeld in fictieve personages en WORDEN dan voor even die personages, of WORDEN voor even die jubelende vogel uit hun gedicht. Kortom, het hoofdstuk over de metamorfoses lijkt mij mede bedoeld als inspiratiebron voor een fluïde, veranderlijke vorm van denken die althans ten dele ontsnapt aan de starre wereld van het bevel.

Maar misschien geldt dat nog wel sterker voor de eigenzinnige en uiterst creatieve opzet van het boek als geheel. Want Canetti houdt zich in "Massa en Macht" aan geen enkele conventie, dus aan geen enkel bevel dat dicteert hoe een boek hoort te zijn. Waar een normale analyse van massa en macht vooral de contemporaine geschiedenis had geëxploreerd, daar put Canetti - op ook nog eens ongehoord creatieve en oorspronkelijke wijze- uit mythen, antropologische bronnen en analyses van geestesziekten. Waar een normaal non-fictie boek ons poogt te overtuigen met argumentatie en logica, daar betovert Canetti ons met ongehoord originele essayistiek en met de enorme kracht van zijn metaforische beelden. Door die kracht van zijn beelden is dit boek erg literair, terwijl het non-fictie is; door de enorme eruditie ervan (zie alleen al de ellenlange bronnenlijst aan het slot) is het erg wetenschappelijk en dus weer niet literair; door de keuze voor een essayistisch-literaire stijl en vorm in plaats van een analytisch-verklarende is het echter weer niet wetenschappelijk. Dit boek geeft ongehoord originele en inspirerende inzichten in de fenomenen massa en macht, en de inzichten in macht en bevel zijn naar mijn smaak zelfs snijdend en verontrustend. Ze ontmaskeren en ontwapenen daarmee ten dele de machthebber tegenover ons en in ons. Maar tegelijk laat dit boek ons honderden bladzijden verbijsterd genieten van een voortdurend volkomen originele en oorspronkelijke geest: de geest van iemand die alles op zijn eigen, hoogst singuliere wijze doordenkt en formuleert, zonder zich te storen aan welk bevel van welke conventie dan ook. Een geest die beweegt van Bosjesmannen naar Hunnen naar Indiaanse mythen naar Hitler naar de paranoïde Schreber naar Perzische koningen en terug. Een geest die bodemloze en onuitputtelijke eruditie paart aan vaak aforistische, soms groteske en bizar beeldende schrijfkunst. Wat dan een boek oplevert dat onuitputtelijk rijk is maar vooral onuitputtelijk verrassend en ongrijpbaar. En zo tot een monument wordt voor een wijze van denken die aan de rigiditeit van macht en bevel ontsnapt.

Mij vrijwaren voor het bevel van anderen gaat nooit helemaal lukken, en mijzelf afleren om macht uit te oefenen al helemaal niet. Ik ben en blijf kortom een rancuneuze lul die ook bij anderen rancuneuze angels zal

blijven inplanten. Maar Canetti lezen is voor mij wel een manier om de scherpe kantjes daarvan wat minder scherp te maken. Of om dat op zijn minst te proberen. En het is bovendien intrigerend om als lezer jezelf onder te dompelen in het brein van een zo scherpzinnige, creatieve en oorspronkelijke denker en schrijver. Het is duidelijk, ik ga meteen meer lezen van hem!

Chris says

More literary than scientific, Canetti's anthropological investigation of crowd behavior will leave you looking both at human behavior and the natural world in new ways. Overstatements, stereotypes, all-too-tidy categories, and strained associations abound, yet the more one approaches the book as literature and less as a scientific treatise the more one can appreciate the insights throughout. An important book for better understanding oneself, religion, politics, sports fans, high school, and just about anything else.

Dan says

I read and re-read this book from front to back numerous times. The second half of this book is powerfully insightful. If one approaches this work from the perspective of deeply involved humanness, as literature, rather than austere science with cut and dried methodology, one may come away with a deeper, more comprehensive, and much more circumspect feeling and understanding for the human animal. The insights in this book are raw, to the point, and so far, are the most accurate and imaginative descriptions of the deepest and most embedded motives and behaviors of humankind.

Manny says

Elias Canetti, the Nobel Prize-winning author of this book, would be unhappy to learn that he's now best known as Iris Murdoch's one-time lover. I had heard that he was the prototype of the diabolical Julius King in *A Fairly Honourable Defeat*, and I'd also read various lurid accounts of their affair. Among other things, Canetti's wife used to greet Murdoch with a smile when she turned up for their trysts and then make lunch for all of them afterwards; as you can see, a cult leader kind of personality. So I was curious to find out more about him, and, when Sherwood recommended *Crowds and Power* in the middle of a discussion thread last month, I went out and ordered a copy.

The rest of this review is available elsewhere (the location cannot be given for Goodreads policy reasons)

Mark Johnson says

This is one of those philosophical works in which the author reimagines the world through one of the lenses of a compound eye. Here, Canetti considers the human tendency to gather into groups, packs, herds and large crowds. Having analyzed the different types of crowds, their functions in society, and their typical behaviors, Canetti considers a great many case examples, ranging widely through time, space, and cultures, in which the

notion of 'the crowd' provides fresh insights. I found dazzling new insights and alternative takes on subjects I thought I had settled my mind about long ago. I highly recommend this book to people seeking to stimulate their imaginations. In terms of ideas per page, it is a great value.

Andrew says

I'll start by saying that I liked reading *Crowds and Power*, was deeply impressed by the concepts that Canetti develops and invokes, and entertained by the stories and myths he uses to buttress those concepts.

But this isn't scientific analysis at all-- it's literature above all else, and should be read in that light. Keep in mind that Canetti was writing in the structuralist heyday of the late '50s and early '60s-- this was a time when Marshall McLuhan was doing his thing with media, and when the name of Freud still held a mighty sway over psychology. You could make sweeping statements like these without that much evidence and get away with it.

Szplug says

This is a truly fascinating and perspective-altering examination of the phenomenon of crowds, and the power formations out of which various crowd configurations evolved, developed from a literary-mythological-psychological perspective. One of Canetti's principal explicatory methods is to describe custom and ritual amongst the modern remnant of hunting-gathering mankind - Australian aborigines and certain tribes of Southern Africa, for example - as well as using mystic religious ceremonial for illustrative purposes (a violent incident from an Islamic pilgrimage to Mecca providing an especially tense and powerful moment). Packed with startling and revelatory insights - including that crowds desire fulfillment of *GEDD*: Growth, Equality, Density, and Direction; the way primitive man viewed crowds of animals and transferred them into himself; a method of interpreting *crowd* behavior in such entities as bacilli and spermatozooids; the manner in which an individual accepts jostling and touching with congeries of others that overcomes his innate revulsion of physical contact with someone or something strange, tainted as the unknown is with stochastic death - nevertheless I have found my interest waning entering the final stretch of the book. It's as illuminating as hell, yet for all of that I cannot muster the enthusiasm to keep plugging, and I'm itching to move on to something else; thus, I'll shelve it in the old *Working Through* category and finish it off gradually, in bits and pieces.

AvvαΦ says

Sono troppo sopraffatta per esprimere un giudizio articolato, nel caso poteri fare una classificazione aka lista da far invidia a Perec del perché questo testo è un'accozzaglia, pardon, un lungo susseguirsi senza filo, di brandelli di pensieri senza capo né coda su cosa sia la massa. Illustrati con ampi (ampissim) stralci di etologia – forse con sfumature enologiche - e antropologia, ma, francamente, a patto di non esser interessati alla vita particolareggiatamente descritta nei suoi momenti topici, di parecchi popoli primitivi (e non ho detto selvaggi!) il tutto risulta di un tedio che nemmeno padre e figlio Angela insieme. Ecco perchè – avvalendomi dei benedetti e Sacrosanti Diritti del Lettore di Pennac – ho girato le pagine al ritmo vorticoso di un danzatore derviscio, non appena mi imbattevo in queste scene di vita (3/4 del libro). Che poi la massa equivalga a un potere è una tautologia che sa chiunque sia capitato dentro uno stormo di api, o in una tempesta di vento e pioggia (vero Elias?). Nobel Prize per questo libro. Contrariamente a quanto ho finora

borbottato, il decadimento del Premio Nobel arriva da lontano.

E preciso che le due stelle sono per le pagine iniziali, le sole ben fatte e brillanti (Massa chiusa,aperta,invisibili, masse aizzate, masse in fuga, fino alla classificazione delle mute, ci siamo, bravo Canetti). Fin lì Cagnetti è acuto e condivisibile, per il resto, *ars longa, vita brevis*.

Ana says

This is utter bullsht, or rather I should say I wholeheartedly believe it to be so. Because this is what annoys me to no end about books and people in general, when they present their obviously biased and very subjective opinions as the absolute truth emitted by the other worldly authority that they believe they are. To me, this is mister Canetti presenting his elaborate, pretentious, shallow, completely unsupported by research theories about crowds in the most patronizing and infuriating way I've seen in a long time. I'd liken it to somebody describing in great detail the mating habits of deep sea creatures after having only heard faint second-hand stories about them. He goes on and on with his pointless classifications and anectodes about exotic, remote cultures and their barbaric ways, the style is tedious and hard to follow, I really couldn't find any idea of value and stopped after skimming about a quarter of the way through, at the chapter where Islam is the religion of war and Christianity that of lament, but there was more to learn about the exact characteristics, mostly flaws of course, of several nations, including "the jews". I can't event remember why I ever thought I wanted to read this, I guess I expected something about the psychology of crowds, not one guy's opinion spewed from his high horse of elaborate nothingness. Rant over.

Sunny says

I thought this was amazing. Crazy crazy book that covers such an amazing range of the topics. All are essentially based about d the tic of crowds of humans mainly and the power associated with them. Highly recommended. Elias brings in a whole range of topics such as panic, rhythm, crowds of people and their types, the dead, hunting packs, native Indians, religious wars, Islam, Christianity, Judaism, Muharram, European nationalities, the destruction of the Xhosas, monkeys, epidemics, questions, commands, Mongols, African culture and the sultan of Delhi. :)
